

# Vēstule jūrai!

Patiesībā man patīk ezers. Jo pirmo es  
atceros ezeru, tā smaržu ar ūdensrozēm,  
gumijas laivas silto sāmu, uz kura  
ūdens pils no saules nožūva vienā mirklī.

Un tomēr, tu, jūra, esi bijusi blakus  
vienmēr! Vienmēr cita, vienmēr negaidīti  
dažāda, ar katrai vietai citiem krastiem.

Jūra mammas laukos. Jūra patālu no mājām.  
Mēs, vesels bars bērnu, gājām kājām.  
Saulains, dzidrs, dzidrs ūdens, viļņu  
rievojās smiltis zem kājām.

Sastājušies aplī, mēs visi reizē mīlām  
viens otram pretī. Acīm vaļā.

Absolūta laimes sajūta.

Jūrkalne, Vitupe, Kaltene, Melusils, Kolka  
rags, īstie zvejniekciemi, Kurmyrags ar  
lielajiem akmeņiem! Nu kā var to  
visu nemīlēt!

ANNAS Jūra! Kopā ar Jūras

bibliotēka.

mūsu tikšanās pie jūras februārī,  
balta līde pašam horizontam, bet man  
miltīgs pušķis dzeltenas gerberas un  
mani mīļie, mīļie.

Cita ziema. Klusējot divatā ilgi ejam  
pa aizsaleršo jūru, netālu no krasta ledū  
ielūst mana kāja.  
Vienā sekundē biju atpakaļ pie Tevis, jūra.  
Te un tagad. Laikam biju aizdomājies  
par tālu. ☺

Tu katru brīdi esi cita, arī Tavas  
pludmales ir tik ļoti dažādas. Kas var  
būt labāks, kā vasaras naktī ar plikām  
pēdām aizskriet tepat līdz jūrai, iemesties  
siltajā ūdenī! Vai vētrā sajūst lietu  
un vēju sejā.

Pie jūras vienmēr gribas spēlēties.  
Ar zaļajiem jūras matiem, akmeņiņiem,  
zīdēt smiltīs un rakstīt vārdus.

Celt pilis, kalt drīves plānus. Būt brīvam!  
Un lai cik skaistas ir citas siltās jūras, man  
vis skaistākā vienmēr būs mana jūra!  
Latvijā!

Zane Iltnere · 2025. 21. jūlijā